

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski (przewodniczący)

SSN Monika Koba

SSN Władysław Pawlak (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Zakładu Gospodarki Komunalnej Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
przeciwko Spółce Wodnej "K." w likwidacji z siedzibą w B.
o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli
oraz z powództwa interwenienta głównego C. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B.
przeciwko Zakładowi Gospodarki Komunalnej Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. i Spółce Wodnej "K."
w likwidacji z siedzibą w B.
o ustalenie oraz zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 stycznia 2020 r.,
zażalenia pozwanej Spółki Wodnej "K." w likwidacji z siedzibą w B.
na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 19 lipca 2019 r., sygn. akt V AGz (...),

1. **prostuje oczywiste niedokładności w komparycji zaskarżonego postanowienia w ten sposób, że w miejsce oznaczenia przedmiotu sprawy "o zapłatę" wpisuje "o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli", po czym dodaje sformułowanie o treści: "oraz z powództwa interwenienta**

głównego C. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B. przeciwko Zakładowi Gospodarki Komunalnej Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. i Spółce Wodnej "K." w likwidacji z siedzibą w B. o ustalenie oraz zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli";

2. oddala zażalenie;

3. pozostawia rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny w (...) odrzucił skargę kasacyjną strony pozwanej Spółki Wodnej „(...)” w likwidacji w B. od postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 27 lutego 2019 r. oddalającego zażalenie pozwanej od postanowienia Sądu Okręgowego w B. z dnia 18 grudnia 2018 r. rozstrzygającego w przedmiocie zabezpieczenia roszczenia strony powodowej Zakładu Gospodarki Komunalnej sp. z o.o. w S. o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli.

W zażaleniu strona pozwana domaga się uchylenia postanowienia Sądu Apelacyjnego. Zarzuciła naruszenie: art. 398⁶ § 2 k.p.c. w zw. z art. 519¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. przez odrzucenie skargi kasacyjnej w przedmiocie udzielenia zabezpieczenia roszczenia z uwagi na jej niedopuszczalność i uznanie niezaskarżalności przedmiotowego postanowienia, a w konsekwencji pozbawienie skarżącej prawa do sądu; art. 45 ust. 1 w zw. z art. 32 ust. 2 i art. 77 ust. 2 Konstytucji RP przez ich niezastosowanie i błędne uznanie, iż w związku z tym, że postanowienie w przedmiocie udzielenia zabezpieczenia nie mieści się w katalogu postanowień, od których przysługuje skarga, prawo do kontroli instancyjnej i sądowej nie przysługuje skarżącej, w sytuacji gdy prawo do dwuinstancyjności postępowania i prawo do sądu są zagwarantowane przez Konstytucję RP.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wprawdzie postanowieniem z dnia 14 listopada 2019 r. Sąd Okręgowy zawiesił postępowanie w sprawie, na zgodny wniosek stron (k. 368), ale z uwagi na

to, iż skarga kasacyjna została odrzucona od postanowienia w przedmiocie zabezpieczenia powództwa, mając na względzie art. 179 § 3 zd. 1 k.p.c., nie było przeszkód prawnych do rozpoznania zażalenia.

W związku z tym, że w chwili wydawania zaskarżonego postanowienia została już zgłoszona interwencja główna (k. 2 i n. akt VIII GC (...)), a także z uwagi na niedokładność w oznaczeniu przedmiotu sprawy, należało dokonać sprostowania jego komparycji na podstawie art. 350 § 3 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., art. 398²¹ k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c. i art. 397 § 2 k.p.c. Jednocześnie należy zwrócić uwagę, iż rozstrzygnięcie zażalenia strony pozwanej nie miało wpływu na prawa i obowiązki interwenienta głównego, gdyż postępowanie zabezpieczające nie dotyczyło powództwa objętego interwencją główną.

Wbrew stanowisku skarżącej, w postępowaniu w przedmiocie zabezpieczenia roszczenia, nie została ona pozbawiona, zagwarantowanego Konstytucją RP, prawa do kontroli instancyjnej, gdyż postanowienie Sądu Okręgowego zaskarżyła zażaleniem, które rozpoznał Sąd drugiej instancji (k. 153).

W sprawach rozpoznawanych w procesie skarga kasacyjna przysługuje od wydanego przez sąd drugiej instancji prawomocnego wyroku lub postanowienia w przedmiocie odrzucenia pozwu lub umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie (art. 398¹ § 1 k.p.c.), a w sprawach rozpoznawanych w postępowaniu nieprocesowym, od wydanego przez sąd drugiej instancji postanowienia co do istoty sprawy oraz od postanowienia w przedmiocie odrzucenia wniosku i umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie - w sprawach z zakresu prawa osobowego, rzeczowego, spadkowego, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej (art. 519¹ § 1 k.p.c.).

W niniejszej sprawie skarżąca wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu drugiej instancji wydanego w przedmiocie zabezpieczenia powództwa. Dodatkowo należy podnieść, że przepisy regulujące postępowanie zabezpieczające nie przewidują zaskarżenia orzeczenia sądu drugiej instancji skargą kasacyjną.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c. O kosztach postępowania zażaleniowego orzeknie sąd w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie, gdyż oddalenie zażalenia nastąpiło co prawda od postanowienia odrzucającego skargę kasacyjną, ale

odrzucającego tę skargę od postanowienia w kwestii wpadkowej, które nie kończy postępowania w sprawie, jak tego wymaga art. 108 § 2 k.p.c.

aj